

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/66/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8218201024
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8218201024.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., IČO: 35 831 154, so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, zast. JUDr. Ján Šoltés, advokát so sídlom Mýtna 48, 810 00 Bratislava, proti žalovanému: D. D., nar. XX.XX.XXXX, G. XXX/X, XXX XX D., zast. JUDr. Vladimír Poch, Advokátska kancelária, ul. Hviezdoslavova 3, 085 01 Bardejov, o zaplatenie 1.739,44 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č. k. 7Csp/39/2018-128 zo dňa 04.02.2019 takto

rozhodol:

Súd pokračuje v konaní s právnym nástupcom žalobcu Všeobecná úverová banka, a.s., Mlynské nivy 1, Bratislava, IČO: 31 320 155 a to Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, Bratislava, IČO: 35 831 154.

Potvrdzuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. okrem výroku o zastavení konania v časti o zaplatenie sumy 231,30 eur s prísl.

Stranám sporu nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 231,30 eur s príslušenstvom z dôvodu späťvzatia žaloby v uvedenej časti. Ďalším výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.508,14 eur a úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 2.149,14 eur od 15.06.2015 do 26.06.2015, zo sumy 2.052,14 eur od 27.06.2015 do 28.07.2015, zo sumy 1.955,14 eur od 29.07.2015 do 04.09.2015, zo sumy 1.858,14 eur od 05.09.2015 do 30.10.2017, zo sumy 1.808,14 eur od 31.10.2017 do 28.11.2017, zo sumy 1.758,14 eur od 29.11.2017 do 28.12.2017, zo sumy 1.708,14 EUR od 29.12.2017 do 06.02.2018, zo sumy 1.658,14 eur od 07.02.2018 do 19.04.2018, zo sumy 1.608,14 eur od 20.04.2018 do 21.05.2018, zo sumy 1.558,14 eur od 22.05.2018 do 20.06.2018, zo sumy 1.508,14 eur od 21.06.2018 do zaplatenia, to všetko v splátkach vo výške 40 eur mesačne, splatných vždy k poslednému dňu kalendárneho mesiaca počnúc mesiacom, kedy nadobudne rozsudok právoplatnosť s tým, že v prípade omeškania sa so splatením čo i len jednej splátky, žalovaný stráca výhodu splátok a celý dlh spolu s príslušenstvom sa stáva splatným.

2. O trovách konania bolo rozhodnuté tak, že žalobcovi bol priznaný voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 84 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. Prvoinštančný súd tak rozhodol o žalobe, ktorou sa právny predchodca žalobcu domáhal zaviazať žalovaného na zaplatenie sumy 1.739,44 eur s príslušenstvom, a to z rôznych súm a za rôzne obdobia, čo v žalobe špecifikoval. Nárok odvodzoval od zmluvy o spotrebiteľskom úvere s reg. č.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX, uzavretej 28.03.2011. Žalovaný v písomnom podaní sa vyjadril k žalobe tak, že uplatnený nárok neuznáva a žiada žalobu zamietnuť. Vzniesol aj námietku premlčania. Žalovaný na pojednávaní 18.12.2018 potvrdil čerpanie úveru od pôvodného žalobcu a poskytnutie finančných prostriedkov. U žalobcu mal dlhodobo vedený osobný účet a čerpal u neho aj predchádzajúci úver. Preto žalobca vedel o jeho príjmoch a výdavkoch.

4. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní a citujúc ust. § 261 ods. 6 písm. d); § 497 z. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka; § 1 ods. 2; § 2; § 7 ods. 1, 2; § 9 ods. 1, 2; § 11 ods. 2 z. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch; § 52 ods. 1, 2; § 53 ods. 1, 4 písm. k), 5, 6, 9; § 54 ods. 1, 2; § 517 ods. 1 veta prvá a ods. 2; § 565 Občianskeho zákonníka s poukazom na § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. skonštatoval, že medzi stranami sporu bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere „Flexipôžička“, podpísaná žalovaným 15.03.2011, na základe ktorej mu bol poskytnutý úver vo výške 6.640 eur s lehotou splatnosti 60 mesiacov, dátum prvej splátky bol určený na 20.04.2011, dátum čerpania úveru 28.03.2011, dátum konečnej splatnosti 20.03.2016, výška úrokovej sadzby 14,9 % p. a., celkové náklady dlžníka 2.905,40 eur, z toho výška poplatku za vedenie úverového účtu 2 eurá mesačne, výška mesačnej anuitnej splátky 157,09 eur, celková suma, ktorú musí dlžník zaplatiť 9.545,40 eur, priemerná RPMN 12,58 %, RPMN poskytnutého úveru 16,45 %, termín splatnosti istiny a úroku bol totožný s dátumom mesačnej anuitnej splátky, ktorá pozostáva zo splátky istiny a úroku. K zmluve bol pripojený doklad „Čestné prehlásenie“ žalovaného, že má čistý mesačný príjem vo výške 600 eur. V bode 5 uvedenej zmluvy bolo zakotvené právo žalobcu účtovať žalovanému úrok z omeškania, vyhlásiť okamžitú splatnosť úveru v súlade s obchodnými podmienkami, ak je dlžník v omeškaní s úhradou viac ako dvoch splátok alebo jednej splátky počas obdobia dlhšieho ako 3 mesiace, ak bol na jej zaplatenie písomne vyzvaný.

5. Z výpisu z účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX z 28.03.2011 súd zistil, že dňa 28.03.2011 žalovaný čerpal úver v hodnote 6.640 eur, z ktorého suma 2.446,99 eur bola použitá na splatenie zostatku pôvodného úveru a zvyšok (suma 4.193,01 eur) na čerpanie nového úveru. Úver bol najskôr splácaný priebežne, aj keď niektoré splátky boli zaplatené oneskorene. Následne žalovaný meškal so splatením splátok splatných 20.12.2014, 10.01.2015, 20.02.2015, 20.03.2015 a 20.04.2015, po splatnosti ktorých žalobca listom z 13.05.2015 vyhlásil predčasnú splatnosť úveru. Pred zosplatením úveru žalobca vyzýval žalovaného na splatenie omeškaných splátok. Upomienkou z 31.03.2015 bol žalovaný upozornený v zmysle § 53 ods. 9 OZ na možnosť žalobcu požadovať vrátenie celej poskytnutej sumy úveru s príslušenstvom pred dátumom splatnosti uvedenej v zmluve.

6. Súd prvej inštancie podrobil prieskumu súdnej kontroly uvedenú úveru zmluvu a dospel k záveru, že obsahuje všetky podstatné náležitosti pre takýto typ zmluvy, nespochybniteľne z nej vyplýva označenie ako veriteľa tak aj dlžníka, výška čerpaného úveru, podmienky jeho splácania, výška zmluvného úroku 14,9 % ročne ako ceny za poskytnutie úveru. Predloženou kópiou úverovej zmluvy bolo tiež preukázané, že zmluva bola podpísaná za žalobcu dvoma osobami, t.j. riaditeľom odboru Riadenia vzťahov s klientmi a riaditeľom odboru Rozvoja produktov a alternatívnych kanálov, z označenia funkcií ktorých je zrejmé, že v súlade s § 15 Obchodného zákonníka museli byť oprávnení na všetky úkony, ku ktorým pri ich činnosti dochádza, t.j. aj k uzatváraniu úverových zmlúv za žalobcu. Zmluvu rovnako podpísal aj žalovaný vo vyznačenej časti pod predtlačným textom čestného vyhlásenia a súhlas s čerpaním úveru s poukazom na § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyjadrila aj manželka žalovaného. Prvoinštančný súd dospel tak k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje všetky podstatné náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, ktorých prípadná absencia by mala viesť k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru. Poukázal na uznesenie NS SR z 22.02.2018, sp. zn. 3Cdo/146/2017 so záverom, že predložená zmluva spĺňa podmienky vyplývajúce z § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch. K výhrade žalovaného o nesprávnej hodnote celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (§ 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch), súd prvej inštancie skonštatoval, že matematický súčet v zmluve uvedenej výšky úveru (6.640 eur) a celkových nákladov dlžníka (2.905,40 eur) sa rovná v zmluve uvedenej sume celkovej čiastky, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, t. j. 9.545,40 eur a zodpovedá aj súčinu splátok istiny a úrokov (157,09 eur), poplatku za vedenie účtu (2 eur) a v zmluve uvedeného počtu splátok (60). Konštatoval, že žalobca v zmluve o úvere neuvádzal nesprávny údaj o výške celkovej čiastky, ktorú mal dlžník zaplatiť v súvislosti s poskytnutým úverom. Rovnako ako nedôvodnú vyhodnotil aj námietku žalovaného o nesprávne uvedenej ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) poskytnutého úveru, keďže ako vyplýva z výpočtu predloženého žalovaným, ten nezapočítal do jej

výpočtu náklad spočívajúci v zmluvne dohodnutom poplatku za vedenie účtu, čo je v príčinnej súvislosti s jej nižšou hodnotou vypočítanou prostredníctvom interaktívnej kalkulačky na portáli FINinfo v žalovaným predloženom listinnom dôkaze. V tejto súvislosti súd poukázal hlavne na skutočnosť, že nesprávny údaj o RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere môže zakladať bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru len v tom prípade, ak je výška RPMN v zmluve uvedená nesprávne v neprospech spotrebiteľa (§ 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch). Tomu by bolo v prípade, ak by v zmluve uvedená výška RPMN bola nižšia, než je v skutočnosti a spotrebiteľa by klamlivo informovala, že poskytovaný úver je výhodnejší, než tomu tak je v skutočnosti. To ale nie je daný prípad, pretože pokiaľ žalovaný v priebehu konania tvrdil, že výška RPMN bola v skutočnosti 15,60 % a nie v zmluve uvedená sadzba 16,45 %, potom aj keby uvedené bola pravda, údaj uvedený v predloženej zmluve o spotrebiteľskom úvere nemohol byť v neprospech spotrebiteľa, pretože v porovnaní s podmienkami vyplývajúcimi zo zmluvy o poskytnutom spotrebiteľskom úvere spotrebiteľa klamlivo nezavádzal v závere o výhodnosti poskytovaného úveru. Ďalej súd konštatoval, že dohodnutý úrok vo výške 14,9 % nemožno považovať za rozporný s dobrými mravmi a preto za obdobie pred vyhlásením predčasnej splatnosti úveru žalobcovi prináležal aj tento úrok v zmluvne dohodnutej výške. K žalovaným namietanému neoprávnenému inkasovaniu poplatkov žalobcom, ako táto vyplýva z predloženej platobnej histórie, súd zistil, že súčet žalovaným uhradených nadplátok nad dohodnutý poplatok za vedenie účtu (t.j. nad sumu 2 eur) a poplatkov za upomienky, vo vzťahu ku ktorým neboli žalobcom preukázané reálne náklady v zmysle predloženej histórie platieb predstavuje sumu 111,35 eur, čo v prípade ich započítania na splatné úroky z úveru ku dňu zosplatenia (136,35 eur) nemá relevantný dopad na žalobcom vyčíslenú výšku splatnej istiny ku dňu zosplatenia. Poznamenal, že o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru nemožno uvažovať ani v súvislosti s námietkou porušenia povinnosti žalobcu skúmať s odbornou starostlivosťou spôsobilosť dlžníka splácať poskytnutý úver, keďže z ustanovenia § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy takýto následok v súvislosti s porušením uvedenej povinnosti nevyplýva.

7. K námietke žalovaného spochybňujúcej právo žalobcu na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru súd uviedol, že samotný akt zosplatenia úveru je jednostranný adresovaný hmotnoprávny úkon, pri vykonaní ktorého musia byť splnené zákonné podmienky. Poukázal na bod 5 druhej strany zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podľa ktorého bolo medzi stranami dohodnuté, že v prípade nesplácania poskytnutého úveru je žalobca oprávnený vyhlásiť okamžitú splatnosť úveru v súlade s Obchodnými podmienkami ak je dlžník v omeškaní s úhradou viac ako dvoch splátok alebo jednej splátky počas obdobia dlhšieho ako 3 mesiace a na ich zaplatenie bol písomne vyzvaný. V konaní bolo preukázané, že ku dňu vyhlásenia predčasného splatenia úveru (13.05.2015) bol žalovaný v omeškaní so splátkami splatnými 20.12.2014, 20.01.2015, 20.02.2015, 20.03.2015, 20.04.2015. Zároveň bolo preukázané, že žalobca žalovaného upomínal na zaplatenie dlžnej sumy (č.l. 15-16 spisu) a v upomienke z 31.03.2015 bol upozornený, že v prípade nesplatenia dlžnej sumy 553,65 eur bude žalobca požadovať vrátenie celej poskytnutej sumy úveru s príslušenstvom pred dátumom splatnosti dohodnutým v zmluve o úvere. Boli tak splnené nielen zmluvné, ale aj zákonné podmienky určené v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, t. j. upozornenie spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva dodávateľa úver zosplatiť za splnenia podmienky omeškania žalovaného so splácaním úveru po dobu najmenej 3 mesiacov od omeškania (v danom prípade so splátkou splatnou 20.12.2014). Právo na zosplatenie úveru v prípade omeškania dlžníka so splácaním splátok úveru za splnenia zákonom predpokladaných podmienok (§ 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka) však nemožno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 Občianskeho zákonníka, keďže takéto právo dodávateľov aj v spotrebiteľských vzťahoch za splnenia dodatočných podmienok uvedených v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka umožňuje samotné toto ustanovenie. Už z tohto dôvodu nemôže právom upravená možnosť konania dodávateľov poskytovaný spotrebiteľský úver zosplatiť zakladať neplatnosť takéhoto zmluvného dojednania z dôvodu hrubej nerovnováhy v právach a povinnostiach zmluvných strán. Súd mal preto za to, že v danom prípade žalobca platne zosplatiť poskytnutý spotrebiteľský úver pre omeškanie žalovaného s v tom čase piatimi splatnými splátkami a to oznámením z 13.05.2015, učeným na základe oprávnenia vyplývajúceho zo zmluvy, majúcim znaky určitého právneho úkonu daného typu, ktoré doručoval žalovanému na adresu uvedenú v zmluve o úvere. Túto zásielku si však žalovaný v odbernej lehote neprevzal a táto sa ako nedoručená vrátila žalobcovi (viď dôkaz na č.l. 14 - 15 spisu), z čoho však nemožno vyvodzovať neplatnosť takéhoto úkonu.

8. Súd prvej inštancie skonštatoval, že vykonaným dokazovaním nedošlo ani k preukázaniu porušenia povinnosti žalobcu dané mu § 7 Zákona o spotrebiteľských úveroch posudzovať pred uzavretím zmluvy

s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Žalovaný pri svojom výsluchu potvrdil, že u žalobcu mal dlhodobo zriadený bežný účet, na ktorý mu bola poukazovaná výplata, z ktorého uhrádzal bežné výdavky svojej domácnosti, teda disponoval pomerne podrobnými informáciami ako o jeho príjmoch, tak aj o jeho výdavkoch a poznal aj platobnú históriu skôr poskytnutého a žalovaným pravidelne splácaného spotrebiteľského úveru.

9. Vo vzťahu k namietanému premlčaniu nároku súd prvej inštancie poukázal na to, že konečná (t.j. úplná) splatnosť úveru bola podľa zmluvy dohodnutá na termín 20.03.2016, pričom v danom prípade nastala predčasne - vyhlásením splatnosti úveru žalobcom na základe oprávnenia žalovaného podľa § 565 Občianskeho zákonníka a to ku dňu 13.05.2015. Pokiaľ teda žalobca podal žalobu 09.05.2018, vo vzťahu k žalovanému nároku na zaplatenie predtým nesplatenj istiny dlhu, stihol túto podať v lehote 3 rokov od splatnosti žalovaného nároku. Napokon vo vzťahu k žalovaným namietanej dohode o zrážkach zo mzdy ako neprijateľnej zmluvnej podmienke založenej na názore, že výkon zrážok zo mzdy je súkromným procesom, ktorý nepodlieha nijakej autorizácii a verifikácii primeranosti súd skonštatoval, že uvedená zmluvná podmienka reflektuje zákonnú úpravu vyjadrenú § 551 Občianskeho zákonníka a existencia tejto zmluvnej podmienky v predloženej zmluve v kontexte s uplatneným nárokom nemá žiadnu relevantnú spojitosť. Žalobca podľa uvedenej podmienky nepostupuje ani neopiera svoj nárok, pričom z dohodnutého znenia vyplýva nielen jej obmedzenie výškou splátok, ale aj možnosť jej uplatnenia len vo vzťahu ku mzde, ktorú však žalovaný dlhodobo (a aj v priebehu súdneho konania) nepoberá, pretože je poberateľom starobného dôchodku. Uvedená námietka je tak vo vzťahu k uplatnenému nároku irelevantná.

10. Prvoinštančný súd tak uzavrel, že v zmysle vykonaného dokazovania žalobca istinu poskytnutého úveru v celosti nesplatil, pričom v časti istiny, ktorá zostala po predčasnom zosplatnení úveru nezaplatenou, súd vyhodnotil nárok žalobcu ako dôvodný, keďže po zosplatnení úveru žalovaným poukázané plnenia (po 97 eur dňa 26.06.2015, 28.07.2015 a 04.09.2015, a po 50 eur dňa 30.10.2017, 28.11.2017, 28.12.2017, 06.02.2018 a 19.04.2018) žalobca v plnom rozsahu započítal na istinu dlhu, ktorá ku dňu zosplatnenia úveru pôvodne predstavovala sumu 2.149,14 eur a rovnako postupoval aj pri platbách uhradených žalovaným po podaní žaloby (platby á 50 eur z 20.06.2018 a 21.05.2018). Na istine poskytnutého úveru tak v čase vydania tohto rozhodnutia existoval dlh v sume 1.508,14 eur, ktorý považoval za dôvodný a pretože iného nároku sa žalobca v konečnom žalobnom návrhu ani nedomáhal, súd žalovaný nárok v tejto výške aj priznal. S ohľadom na dôvodnosť žalovaného nároku čo do istiny dlhu súd priznal žalobcovi aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania z dlžnej sumy v intenciách vyplývajúcich z § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. účinného do 31.01.2013 (právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným vznikol v marci 2011), teda vo výške 8,05 % ročne z nezaplatenj istiny, zohľadňujúc jednotlivé žalovaným uskutočnené platby po zosplatnení úveru, ako aj po podaní žaloby v kontexte čiastočného zastavenia konania.

11. Vzhľadom na žiadosť žalovaného na povolenie splácania priznaného dlhu v splátkach s poukazom na § 232 ods. 3 CSP povolil žalovanému splácanie judikovaného dlhu v splátkach vo výške 40 eur mesačne, ktorých splatnosť konkretizoval s tým, že v prípade nezaplatenia čo len jednej zo splátok, stáva sa splatný celý dlh. O trovách konania rozhodol aplikujúc ust. § 255 ods. 1 a 2, § 256 ods. 1 a 2 a § 262 CSP. Vychádzal zo záveru, že žalobca bol procesne úspešný v rozsahu 92 % (t. j. sumy 1.508,14 eur z pôvodne žalovanej sumy 1.739,44 eur, pri zohľadnení skutočnosti, že k späťvzatiu žaloby pokiaľ ide o sumu 100 eur došlo následkom dodatočných úhrad žalovaného, t.j. pre jeho správanie) a neúspešný v rozsahu 8 %, čo predstavuje úspech žalovaného. Preto rozhodol tak, že žalobcovi voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu rozdielu medzi jeho úspechom a neúspechom, teda v rozsahu 84 %. Zároveň konštatoval, že o výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením.

12. Proti uvedenému rozsudku, a to okrem výroku, ktorým súd konanie v časti o zaplatenie 231,30 eur s príslušenstvom zastavil, v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný. Rozsah podaného odvolania voči rozsudku odvolací súd posúdil z obsahu odvolania tak, že odvolanie proti prvému výroku podané nebolo napriek tomu, že v odvolaní sa uvádza, že smeruje proti rozsudku v celom rozsahu. Odvolateľ vyslovil svoj nesúhlas s rozsudkom, ktorý považuje za nesprávny, nespravodlivý a vydaný v rozpore s príslušnými ustanoveniami zákona. Vytykal súdu prvej inštancie to, že tento nepreskúmal nárok žalobcu z hľadiska vznesenej námietky premlčania, z hľadiska bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru pre neuvedenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úver v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z.

s poukazom na § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y). Nestotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie, že predložená zmluva spĺňa podmienky vyplývajúce z § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Namietal mylný názor súdu pri výklade Smernice 2008/48/ES a rozsudku SD EÚ C-42/15. S konštatovaním, že spotrebiteľovi zákon priznáva právo vyžiadať si amortizačnú tabuľku nesúhlasil. Podľa odvolateľa tak vyššie uvedená smernica, ako aj rozhodnutie Súdneho dvora EÚ a tiež zákon o spotrebiteľských úveroch určujú náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich podľa § 11 uvedeného zákona je úver bezúročný a bezpoplatkový. Tiež namietal rozhodnutie o trovách konania. V ďalšom uviedol, že žalovaný na pojednávaní iba v omyle prejavil súhlas zaplatiť istinu dlhu v splátkach po 40 eur, keďže nepochopil čiastočné späťvzatie žaloby žalobcom. Až po doručení rozsudku žalovaný pochopil, že musí zaplatiť úrok z omeškania, ako aj náhradu trov konania v rozsahu 84 %. Odvolanie tak odôvodnil podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP. Namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania s poukazom na § 100 ods. 1 a § 101 OZ uviedol, že uplatniť námietku premlčania je možné v každom štádiu konania. V predmetom konaní ide o spotrebiteľskú zmluvu vopred pripravenú, opakovane uzatváranú a používanú vo vzťahu k neurčitému okruhu spotrebiteľov, ktorú ju nemôžu ovplyvniť. Trval na tom, že nárok je premlčaný, lebo premlčacia doba začala plynúť dňom zročnosti nesplnenej splátky zo dňa 20.01.2015 a žaloba bola doručená dňa 10.05.2018. Žalobca totiž listom zo dňa 13.05.2015 (pre nezaplatenie splátky splatnej 20.02.2015 - o 3 mesiace, v čase do splatnosti nasledujúcej splátky) vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a žiadal zaplatiť celý dlh. Premlčacia doba na celý zvyšok dlhu tak začala plynúť 20.02.2015 a uplynula 20.02.2018 a žaloba bola podaná 10.05.2018. Namietal tiež žalobcom predloženú históriu transakcií o úvere platobnou históriou, ani nepodpísanou žalobcom. Ide o počítačom spracovanú listinu, nespĺňajúcu náležitosti dôkazného prostriedku, ktorý by mal preukázať čerpanie finančných prostriedkov žalovaným. Súd preto nemohol posúdiť nárok žalobcu ako oprávnený. Poukázal na rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. 7Co/131/2014 z 26.03.2014. S poukazom na § 565 OZ navrhol správne ustáliť začiatok plynutia premlčacej doby najneskôr v deň zročnosti nesplnenej splátky s tým, že predčasná splatnosť bola vykonaná v súvislosti s omeškaním úhrady splátky splatnej 20.02.2015. Keďže podľa § 101 OZ je premlčacia doba trojročná a splatnosť bola vyhlásená 13.05.2015, nemožno sa stotožniť s tvrdením žalobcu, že splatnosť nastala až po uplynutí lehoty, ktorú sám stanovil na plnenie dlhu dlžníkovi. V takomto prípade by veriteľ mohol ovplyvniť začatie plynutia premlčacej doby. V tejto súvislosti poukázal aj na rozsudok Krajského súdu Žilina, sp. zn. 9Co/40/2018. Tiež tvrdil, že zmluva o úvere obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky týkajúce sa poplatkov paušálne stanovených a zabezpečenia zrážky zo mzdy, čo nebolo individuálne dojednané. Poukázal na § 9 ods. 2 z. č. 129/2010 Z.z. so záverom, že do RPMN boli zahrnuté tak poplatky za tzv. vedenie účtu v sume 2 eur, pritom s účinnosťou od 10.06.2013 bola dňa 15.05.2013 prijatá novela z. č. 483/2001 Z.z. o bankách, zakazujúca od spotrebiteľov žiadať poplatky za vedenie úverového účtu. Vo vzťahu k § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) z. č. 129/2010 Z.z. poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 1Co/53/2018, sp. zn. 17Co/73/2018, sp. zn. 20Co/13/2018, sp. zn. 21Co/93/2018, sp. zn. 18Co/104/2018, sp. zn. 5Co/26/2018, sp. zn. 1Co/31/2018, sp. zn. 3Co/137/2018, sp. zn. 17Co/280/2014, sp. zn. 6Co/91/2017 a rozsudok Krajského súdu Žilina, sp. zn. 5Co/247/2018. Záverom uviedol, že súd prvej inštancie námietku premlčania žalobcu (poznámka odvolacieho súdu, že zrejme malo byť uvedené žalovaného) nezobral do úvahy, bez rozhodnutia čoho nebolo možné s konečnou platnosťou rozhodnúť, preto navrhol rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. K odvolaniu pripojil kópie niektorých rozsudkov, na ktoré poukazoval.

13. K odvolaniu žalovaného sa žalobca nevyjadril.

14. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP a bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajskému súdu v Prešove dňa 30.10.2019 a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

15. Vzhľadom na to, že počas odvolacieho konania došlo k postúpeniu predmetnej pohľadávky zo žalobcu Všeobecná úverová banka, a.s., Bratislava na obchodnú spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o., IČO: 35 831 154, so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, a to na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 19.08.2019, čo bolo odvolaciemu súdu oznámené dňa 14.10.2019. Súčasne bola daná aj žiadosť o zmenu strany sporu, keď namiesto pôvodného žalobcu mala vstúpiť do konania spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o. Podľa § 378 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 80 CSP, ak po začatí konania nastala právna

skutočnosť, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže žalobca navrhnúť, aby do konania na jeho miesto, alebo na miesto žalovaných vstúpil ten, na koho boli tieto práva, alebo povinnosti prevedené, alebo na koho prešli. V zmysle uvedeného odvolací súd vyhovel návrhu žalobcu podľa § 80 ods. 2, lebo bolo preukázané, že po začatí konania došlo k prevodu práv, o ktorých sa v konaní jedná, pričom Intrum Slovakia s.r.o. vyslovil súhlas so vstupom do konania namiesto pôvodného žalobcu. Bolo preto rozhodnuté tak, že súd pokračuje v konaní s právnym nástupcom žalobcu Všeobecná úverová banka, a.s., Mlynské nivy 1, Bratislava, a to so spoločnosťou Intrum Slovakia s.r.o., IČO: 35 831 154, so sídlom Mýtna 48, Bratislava. Z § 80 ods. 1 a 2 CSP je jednoznačne zrejmé, že navrhnúť súdu, aby do konania na miesto žalobcu vstúpil ten, na koho boli práva prevedené alebo na koho prešli, je oprávnený iba žalobca. Bez takéhoto návrhu žalobcu pripustiť zmenu v osobe žalobcu nemožno, a to ani v prípade, ak sa iná osoba stala hmotnoprávnym veriteľom žalovaného (viď uznesenie Ústavného súdu SR z 23.05.2018, sp. zn. II. ÚS/263/2018).

16. Z dispozičnej zásady v odvolacom konaní vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Vymedzením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ vymedzuje to, akých výrokov sa týka suspenzívny účinok odvolania a zároveň stanovuje medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

17. Keďže odvolaním nebol napadnutý prvý výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bolo konanie o zaplatenie sumy 231.30 Eur s prísl. zastavené, v zmysle ust. § 367 ods. 2 CSP uvedený výrok nadobudol právoplatnosť.

18. Žalovaný v odvolacom konaní namietal nesprávne právne posúdenie veci čo do vyhovujúcej časti priznaného nároku, preto odvolací súd v uvedenom rozsahu podrobil prieskumu rozsudok so zameraním, či súd prvej inštancie aplikoval na zistený skutkový stav príslušné právne predpisy, či svoje rozhodnutie týmto smerom riadne odôvodnil s tým, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS/78/05).

19. Odvolací súd uvádza, že vo vzťahu k vyhovujúcej časti uplatneného nároku súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Preto si odvolací súd osvojuje odôvodnenie napadnutého rozsudku v uvedenej časti, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje a s ktorým sa stotožňuje v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP. Len na zdôraznenie správnosti rozsudku v uvedenej časti a k odvolacím dôvodom uvádza nasledovné.

20. K v odvolaní tvrdenému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolací súd uvádza, že nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (viď uznesenie NS SR z 27.07.2011, sp. zn. 7Cdo/7/2010). Je nutné uviesť, že v prejednávanej veci o takýto prípad nejde.

21. V odvolaní odvolateľ poukázal na názory vyslovené v iných rozhodnutiach krajských súdov v SR, k čomu odvolací súd uvádza, že skutkové okolnosti v uvedených rozhodnutiach nie sú totožné s tými, ktoré boli zistené súdom prvej inštancie v predmetnej veci a na margo je treba tiež podotknúť, že v predmetnej veci nie je viazaný názorom vysloveným inými súdmi v iných právnych veciach, nesúvisiacich s predmetom tohto konania.

22. K predčasnému zosplatneniu úveru odvolací súd uvádza, že toto predstavuje vo svojej podstate jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové a okamžité vrátenie celej požičanej istiny. Dohodnutý úrok predstavuje cenu, za ktorú veriteľ poskytuje dlžníkovi istinu k dispozícii. Tento zisk predstavuje práve dohodnutý úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Takýto úrok predstavuje kapitalizovanú odplatu za celé obdobie postupného splácania úveru v splátkach. Pri predčasnom a mimoriadnom zosplatnení úveru vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. Teda zosplatnením úveru nastáva stav, keď veriteľ má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, s ktorou môže už v celom rozsahu disponovať. Tým teda veriteľ stráca nárok na dohodnuté úroky za požičané peňažné prostriedky od spotrebiteľa.

23. Splatnosť celej pohľadávky nenastáva priamo zo zákona, ale záleží na veriteľovi, či toto právo uplatní, teda či vyzve dlžníka na zaplatenie celého zvyšku sumy, poprípade či podá na súde žalobu na plnenie (porovnaj rozsudok NS zo dňa 12.12.2007, sp. zn. 33Odo/1697/2005). Pre splatnosť celej pohľadávky v dôsledku straty výhody splátok nie je významné, keď veriteľ mohol dlžníka z dôvodu jeho omeškania so splátkami o zaplatenie celej pohľadávky najskôr požiadať, ale či, a kedy sa rozhodol svojho oprávnenia

využiť a či, prípadne kedy ho teda o zaplatení celej pohľadávky skutočne požiadal (porovnaj uznesenie NS zo dňa 23.11.2005, sp. zn. 21Cdo/426/2005 a vid' rozhodnutie NS ČR, sp. zn. 25Cdo/2658/2008).

24. Ak má byť dlh splnený v splátkach a ak môže veriteľ podľa dohody, právneho predpisu alebo rozhodnutia požadovať zaplatenie celej pohľadávky pri omeškaní dlžníka so zaplatením jednej alebo niektorých splátok, stáva sa - ako jej nepochybne zrejmé z ust. § 565 Občianskeho zákonníka - pre nezaplatenie splátok splatná celá pohľadávka iba vtedy, ak veriteľ dlžníka o zaplatení celej pohľadávky riadne a včas požiadal. V prípade, že toto svoje právo neuplatní, môže po dlžníkovi požadovať naďalej len dohodnuté alebo stanovené splátky (vid' rozhodnutie NS ČR, sp. zn. 21Cdo/426/2005).

25. Právna úprava premlčania podľa § 100 a nasl. Občianskeho zákonníka vychádza zo zásady, že premlčacia doba začína plynúť odo dňa keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Právo môže byť vykonané po prvý raz, keď vznikne možnosť podať na súde na jeho základe žalobu. Tento okamih je v prejednávanej veci daný momentom zosplatnenia úveru, ku ktorému došlo ku dňu 13.05.2015 a keďže žaloba bola podaná dňa 09.05.2018, bola podaná včas. Prvoinštančný súd sa preto správne vypořiadal s námietkou premlčania, vznesenou žalovaným v konaní. Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie k uvedenému. Je preto potrebné vyhodnotiť odvolaciu námietku žalovaného čo do namietaného premlčania nároku žalobcu za nedôvodnú. Žalovaný poukázal na to, že k zosplatneniu došlo vo vzťahu k neuhradenej splátke k 20.02.2015, no uvedený deň nie je pre začiatok plynutia premlčania rozhodným dňom, lebo vtedy vznikla právnomu predchodcov žalobcu iba právna možnosť pristúpiť k zosplatneniu (toto právo zosplatniť úver ani nemuselo byť využité, preto nie je možné premlčanie začať počítať tak, ako to namietal žalovaný). Nebolo v konaní sporné, že žalobný nárok bol odvodený od zmluvy o úvere uzavretej medzi právny predchodcom žalobcu a žalovaným dňa 28.03.2011. Z obsahu zmluvy a jej príloh vyplýva, že bola dohodnutá možnosť veriteľa za splnenia konkrétnych podmienok zosplatniť úver, čo tento aj využil. Po využití uvedeného inštitútu veriteľom ku dňu 13.05.2015 mal tento možnosť žalobou uplatniť uvedený nárok po prvý krát na súde a teda uvedeným dňom začala tomuto plynúť aj premlčacia lehota. Jej začiatok je teda v danom prípade závislý od skutočnosti, a to od termínu zosplatnenia úveru.

26. Odvolací súd tiež uvádza, že primárne preto správne súd prvej inštancie považoval listinu právneho predchodcu žalobcu zo dňa 13.05.2015 za uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>>, a to po vyhodnotení toho, že boli splnené kumulatívne zákonné predpoklady na uplatnenie tohto práva veriteľa podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka <%20<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> (omeškanie dlžníka so splátkou tri mesiace, upozornenie na uplatnenie práva podľa § 565) a ďalej, že existovala dohoda o možnosti tzv. zosplatnenia (§ 565 Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>>). Uvedené zistenia majú totiž význam z hľadiska posudzovania námietky premlčania nároku. Platí preto, že pokiaľ ide o začiatok behu premlčacej doby, vychádza sa zásadne z toho, že možnosť uplatniť nárok na súde nastáva práve splatnosťou dlhu tak, ako to bolo už uvedené aj vyššie.

27. K ďalším odvolacím námietkam odvolací súd uvádza, že žalovaný iba všeobecne namietal, že úver je nutné považovať za bezúročný a bezpoplatkový lebo zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 z. č. 129/2010 Z.z., poukázal na nesprávne uvedenú RPMN, a odkázal na iné rozhodnutia krajských súdov, pričom v napadnutom rozsudku sa súd prvej inštancie vypořiadal aj s náležitosťami úverovej zmluvy, ktorú považoval za platnú, obsahujúcu všetky podstatné náležitosti, a tiež vyhodnotil aj otázku RPMN, ktorá bola v zmluve uvedená nie v neprospech spotrebiteľa. So závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd plne stotožňuje a odkazuje na odôvodnenia napadnutého rozsudku v uvedených častiach.

28. K odvolacím námietkam žalovaného je potrebné ešte uviesť, že novela zákona o bankách bola účinná až od roku 2013, preto jej ustanovenia týkajúce sa zákazu, požadovať poplatky za vedenie účtu, nemohli byť zohľadnené už pri zmluve, ktorá bola uzavretá v roku 2011.

29. Ak odvolateľ tvrdí, že predložená platobná história týkajúca sa poskytnutého úveru žalovanému nie je podpísaná a je iba počítačovo spracovaná, a iba pre uvedené ju nie je možné považovať za dostatočný dôkaz, odvolací súd takýto názor nezdieľa a má za to, že za situácie, ak žalovaný aj prostredníctvom svojho právneho zástupcu na pojednávaní dňa 04.02.2019 uznanlivo sa vyjadril k nároku žalobcu, nespochybnil ho, nenavrhol ani nepredložil iné dôkazy, požiadal o jeho úhradu v splátkach, čomu súd prvej inštancie aj vyhovel, nemôže byť takáto námietka, vznesená až v odvolacom konaní akceptovateľná. Ani tvrdenie právneho zástupcu žalovaného v odvolaní, že žalovaný nesprávne pochopil, že po čiastočnom späťvzatí žaloby bude musieť platiť aj úrok aj trovy konania, neobstoja. Bolo na žalovanom, aby si nechal riadne vysvetliť čo všetko je nárokom žalobcu napr. od svojho právneho zástupcu - advokáta, ktorý na pojednávaní bol.

30. Je potrebné ešte podotknúť, že pri písaní odvolania nebola venovaná náležitá pozornosť hodnoteniu odôvodnenia napadaného rozhodnutia, lebo v odvolaní sú namietané aj také skutočnosti, ktoré z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplývajú, ani nie sú v ňom uvedené.

31. Preto odvolací súd vychádzajúc z dôvodov, ktoré uviedol, rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

32. Správne rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo veci samej zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania, s ktorým sa odvolací súd podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP stotožňuje a poukazuje na dôvody rozhodnutia o trovách konania. Preto bol potvrdený aj výrok o trovách konania.

33. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 v spojení s § 255 CSP tak, že stranám sporu náhrada trov odvolacieho konania nebola priznaná. V odvolacom konaní žalovaný bol neúspešný, preto nemohol mu vzniknúť nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní úspešný žalobca si žiadne trovy neuplatnil a navyše z obsahu spisu mu žiadne odvolacie trovy nevyplývajú. Takýto postup je odôvodnený aj rozhodnutím NS SR sp. zn. 7Cdo/14/2018 za použitia čl. 17 základných zásad CSP.

34. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e** je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).